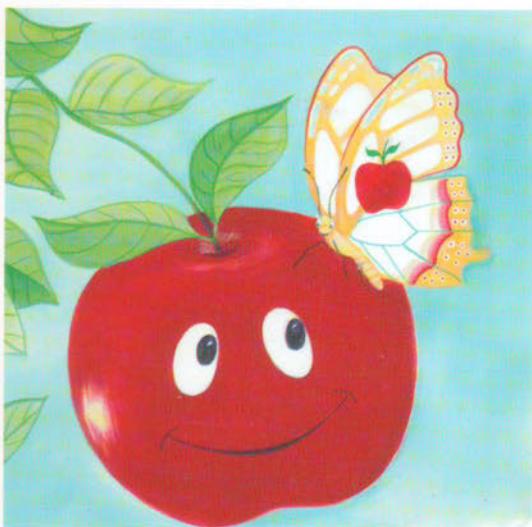

ЊЕНО КРАЉЕВСКО ВИСОЧАНСТВО
ПРИНЦЕЗА ЈЕЛИСАВЕТА КАРАЂОРЂЕВИЋ

Јадука и лештир

илустрације: Мишел А. Чаплин

Златна ćњига

Принцеза Јелисавета Карађорђевић,
ћерка кнеза Павла и принцезе Олге.
Рођена је у Београду, али је дуго
живела у иностранству.
Воли природу и налази инспирацију у њој.
Бајка „Јабука и лептир“ је дивна, нежна
прича о циклусу природе, о животу,
о пријатељству и љубави која се никада
не може раскинути

Јадука и лејшир

Девето издање
Београд
2006.

бјака

Јабука и лептир

автор

принцеза Јелисавета Караборђевић

издавач

Златна Књига

011/319-15-30

за издавача

Јован Ђорђевић

илустратор

Мишел Чаплин

превод

др Ранка Куић

лектор

Нада Мирков

стихове компоновала

мр Едит Македонска, концепт мајстор

графички дизајн и припрема за штампу

VIS STUDIO

011/134-618

штампа

GraMix

011/3190-269

тираж 1000

Београд, 2001.

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

886.1(02.053.2) - 32

КАРАЂОРЂЕВИЋ, Јелисавета

Јабука и лептир / Њено краљевско височанство

принцеза Јелисавета Караборђевић;

(илустратор Мишел Чаплин; превод Ранка Куић;

стихове компоновала Едит Македонска).

- Београд: Златна књига, 2001

(Београд: „Слободан Јовић“). -22 стр. : илустр. : 27 см

Кор. наслов. - Тираж 1000.

087.5

ИД=90229004

ISBN-86-82479-28-1

Једног дана је
црну јабуку оби-
јабука са љуком и
на њу је падао
човек који је
извадио јабуку

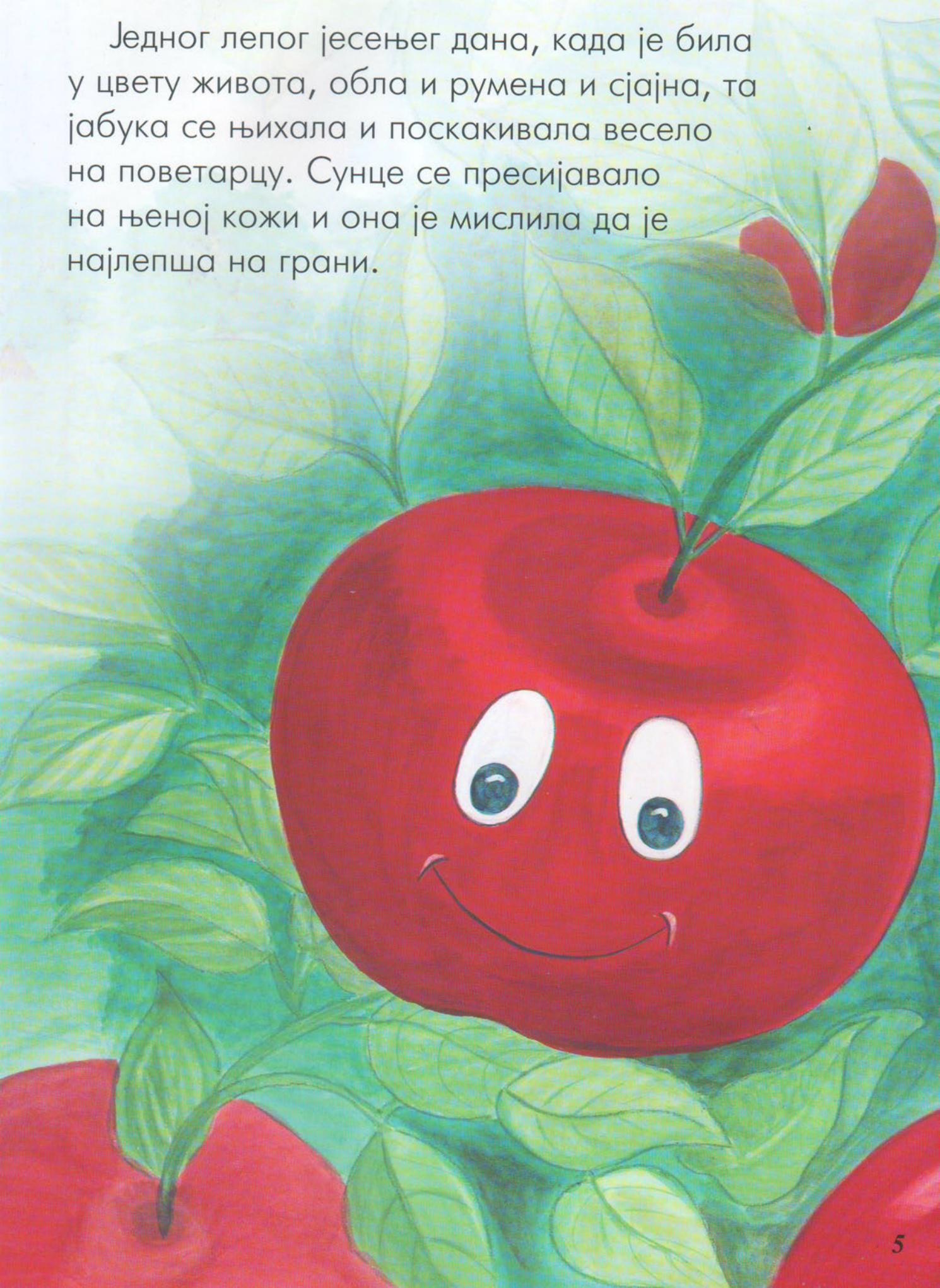
Била једном једна сочна, смеђа, трула јабука, пуна црвића. Дабоме, она није одувек била трула.

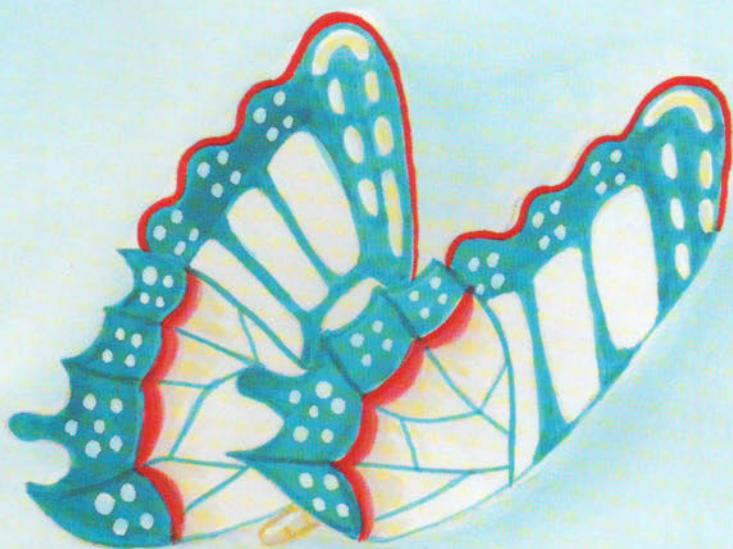
У ствари, пре него што је постала јабука, она је била бео, нежан цветић на грани јабуковог стабла.

Једног лепог јесењег дана, када је била у цвету живота, обла и румена и сјајна, та јабука се њихала и поскакивала весело на поветарцу. Сунце се пресијавало на њеној кожи и она је мислила да је најлепша на грани.

Један бели лептирић долетео је на стабло и слетео баш на њу да се мало одмори. Врло нежно подизао је и спуштао крила и на тренутак се спустио уживајући у сунчаном јутру.

Задивљена лепотом тог малог крилатог створења, црвена јабука узвикну: „Ох! Ти најлепши од свих лептирова, зашто си слетео на мене?“

„Допада
ми се твоја
румена кожа,
топла је и
блестава, а осим
тога, могу да видим
свој одраз на њој,
и изгледам лепо баш
као цвет!”, одговори
лептир.

Јабука се осети веома
поласканом и рече му:
„Никад још нисам видела
тако лепог лептира, иако их
је много пролетело покрај
мене.”

Лептир задрхта од радости када
зачу њене љубазне речи.

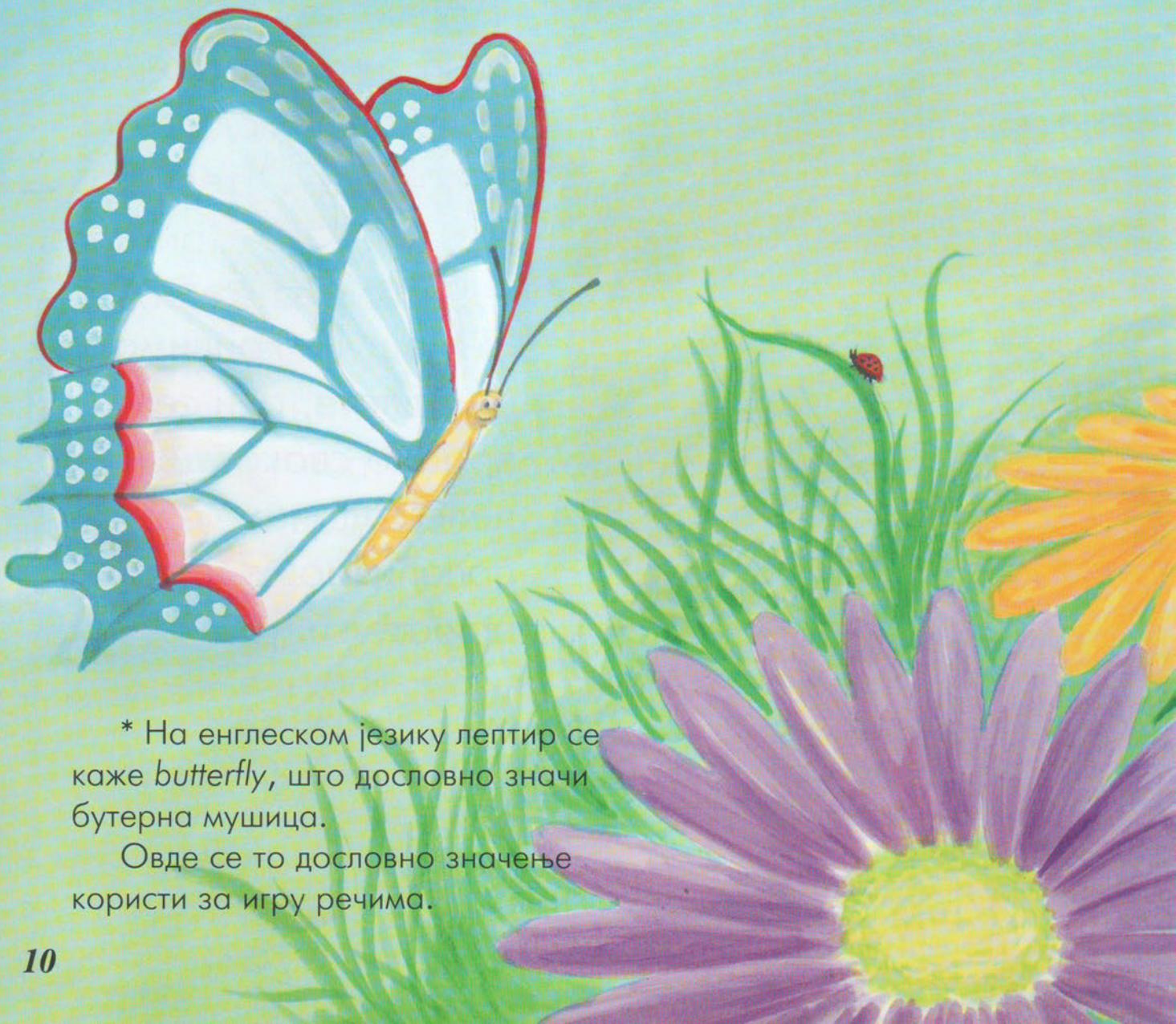
„Баш ми је мило што сам толико леп, а и ти се
мени допадаш,, уздахну он.

„Снећу
јаја на влат
траве једног
од наредних
дана и онда ћу
умрети.“

Машући крилима
он одлете, али се
враћао сваког дана
целе седмице да би
посећивао своју нову
пријатељицу.

Приликом једне посете, он спусти ножицу на јабукину кору и рече: „Знаш, не разумем зашто нас зову ,бутерним мушкицама’!*! То је глупо! Ми нисмо мушкице, а и нисмо направљени од бутера! Требало би да нас називају лепршавцима, јер смо лепи, нежни и крхки, и управо лепршамо и летимо наоколо. Ми уопште немамо никакве везе са бутером.“

* На енглеском језику лептир се каже *butterfly*, што дословно значи бутерна мушница.

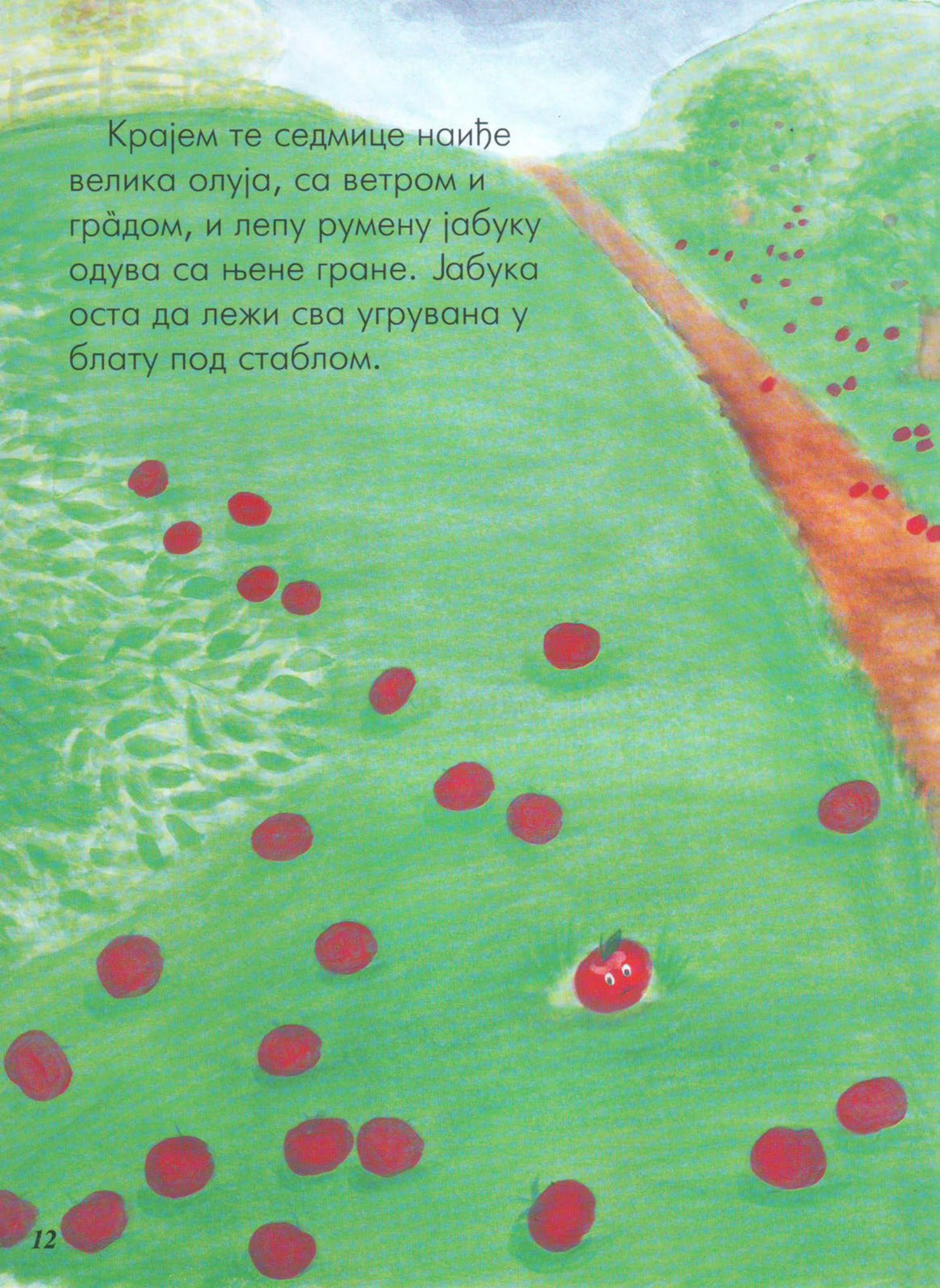
Овде се то дословно значење користи за игру речима.

Јабука се дубоко замисли:
„Ох, лептирићу мали, ха, хм, мали
лепршавко, заиста си потпуно у
праву, и тако си нежан и паметан.“

Крајем те седмице нађе велика олуја, са ветром и грађом, и лепу румену јабуку одува са њене гране. Јабука оста да лежи сва угрувана у блату под стаблом.

Око ње су лежале на стотине других јабука које је олуја оборила са стабла.

Кад је сутрадан
ујутро грануло сунце
и мали лептир се
поново вратио,
намучио се док није
пронашао своју
пријатељицу.

Лепршао је свуда
око дрвета док је
није угледао на
земљи, још увек
прилично сјајну и
румену, али она је
већ почињала да
омекшава и гњили.

Он слети на
влат траве изнад
своје омиљене
јабуке, положи
јаја и одлете да
умре.

После неколико
дана једно
од тих јаја
склизну са
влати траве
уз једва
чујен звук
„плоп!”,
право у
водњикаву
смеђу јабуку,
и утону у њен
меки део.

Није много времена прошло а јајашце се преобрази у дебелу, кривудаву, извијену, зелену гусеницу. Та гусеница поједе мало од меке и влажне јабуке, и укус тих залогаја учини јој се бољим од најукуснијег јабуковог сока.

Јела је и јела, постала је врло дебела и много се увијала. Осе и пчеле долазиле су и сисале слатки и густи сок који је цурио из јабуке.

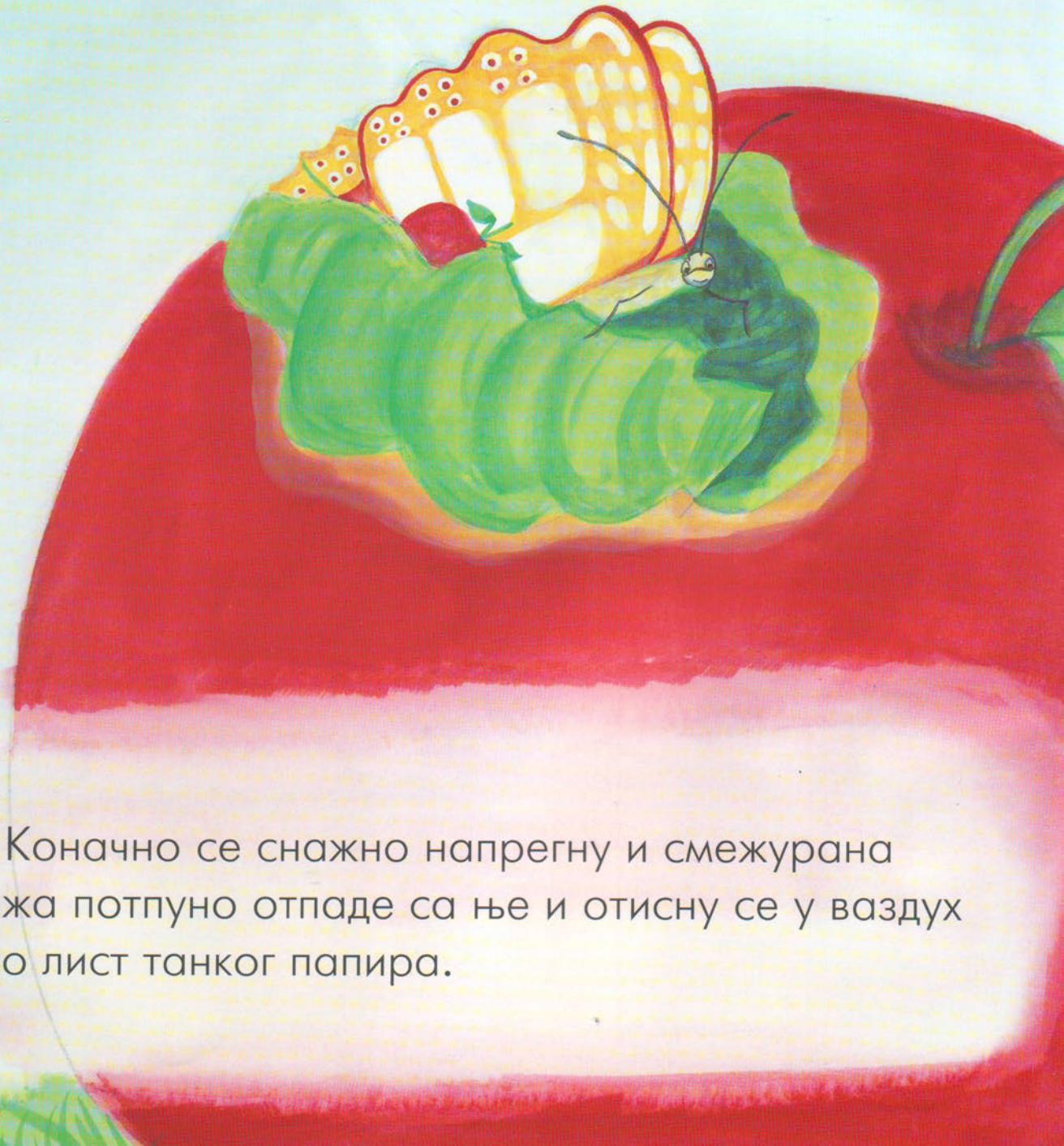
Око дебеле гусенице почела је да се образује чаура и она се убрзо затворила у длакаво бело ћебе, где је утонула у дубок сан.

Једног дивног и светлог јутра тај дебели длакави црв пробуди се из дубоког сна, зевну и поче да се увуја и истеже што је више могао унутар чауре. Наједном се зачу звук као да нешто пуца. На своје велико чуђење, он зачу како му кожа пуца: „Крак! Поп! Снап! Краааак!” Каква је то бука!

Гусеница се добро намучила протежући се кроз тесно боцкасто ћебе које је изненада постало премало за њу. С муком се борила очајнички настојећи да се некако извуче, како би могла да дише.

Коначно се снажно напрегну и смежурана кожа потпуно отпаде са ње и отисну се у ваздух као лист танког папира.

„О, благи Боже!”, изусти она. „Сад могу да дишем! Сада сам слободна! Али се осећам тако другачијом! Па ко сам ја?”

На своје велико чуђење, она увиде да више није дебела гусеница у чаури.

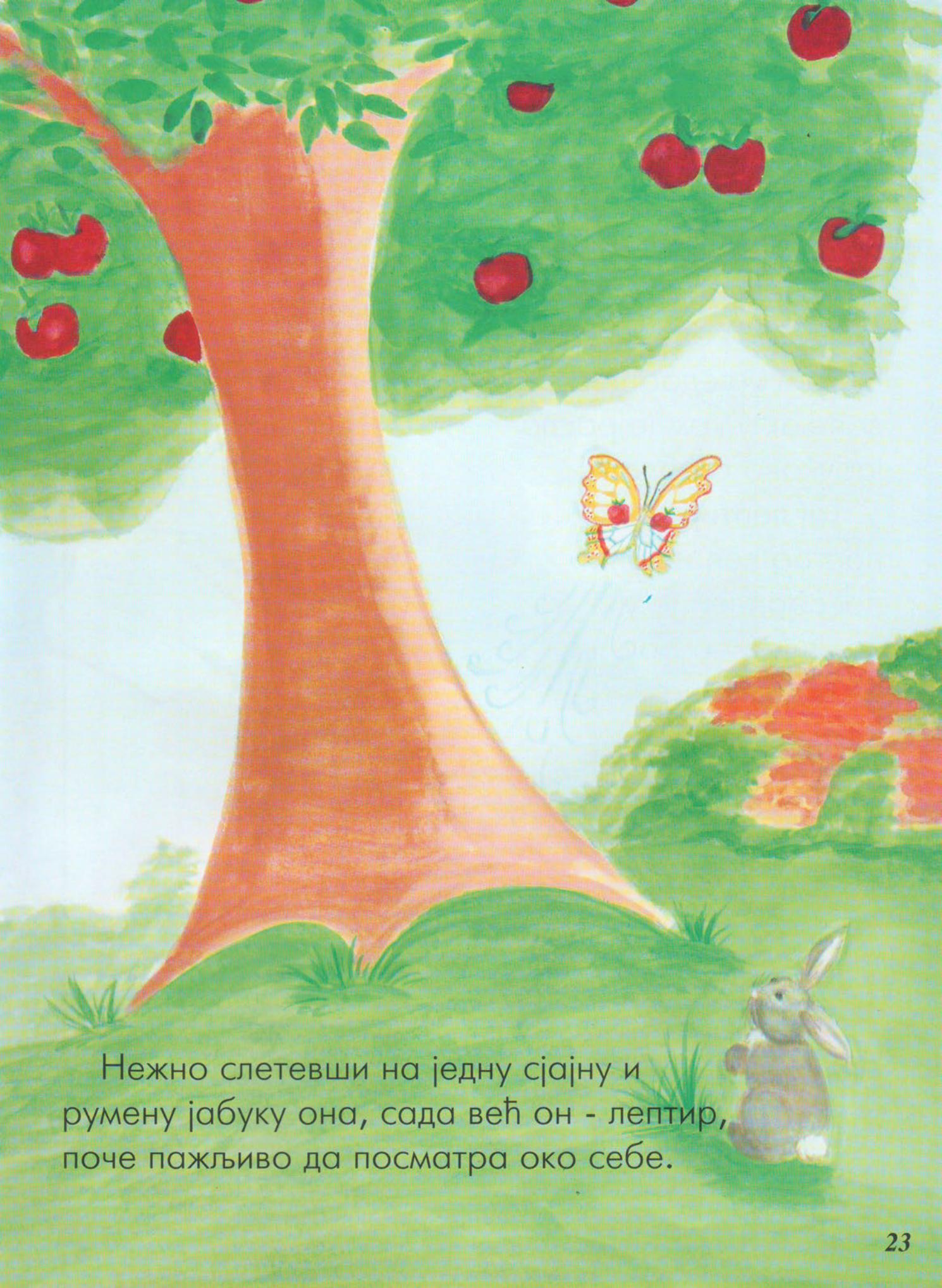

Нежна бела крилца сада су већ била развијена са обе стране њеног тела и полако, али сигурно, та гусеница се претварала у лептира - у посебно лепог лептира.

Нежно отресајући своја лепа и блистава крила, она осети како је дижу у ваздух са земље и коначно схвати да једри по поветарцу.

Кружила је изнад остатка водњикаве јабуке која јој је до тада представљала дом, доручак и дневни оброк. Над њом је стајало лепо стабло покривено руменим и дивним јабукама.

Нежно слетевши на једну сјајну и
румену јабуку она, сада већ он - лептир,
поче пажљиво да посматра око себе.

Под својим сићушним ножицама могао је да гледа свој одраз на блиставој, облој кожи јабуке. Провирио је кроз зелено лишће које је свуда треперило око њега и угледао цео воћњак у ком је расло јабуково стабло.

Тај лептир је постао леп и врло посебан јер је у средини, на оба његова крила, стајала слика врло сићушне јабуке.

Јабука на којој се одмарао радосно се њихала на грани.

"Здраво! Ти си најлепше створење које сам икада срела", рече она са осмехом. "На твојим крилима видим своју румену облину као у огледалу, и сада знам да ћу увек моћи, било куда да кренеш, да будем са тобом!"

„Тако је!”, прошапута лептирић дивећи се себи док је посматрао свој одраз на сјајној руменој јабуци.

„Лепршаћемо и летети изнад поља и дрвећа, и мирисаћемо цветове, и поигравати се на лахору, и увек ћемо бити заједно.”

Ако ти дође срећан дан
Када је ветар разигран,
Па ти чује уво твоје
Како ветар песме поје,

Пажљиво ослушни тада
Многе тајне тога склада
Што у песми тој се роје,
У сред ноћи и сред днева:

Од њег' лишће подрхтава
Где јабука стара спава.
Ветар види многе ствари
И свет нови и свет стари;
О љубави вечној пева.

ТАЈНЕ ВЕТРА

Текст: Принцеза Јелисавета КАРАЂОРЂЕВИЋ
Музика: Mr Едит МАКЕДОНСКА, концерт мајстор

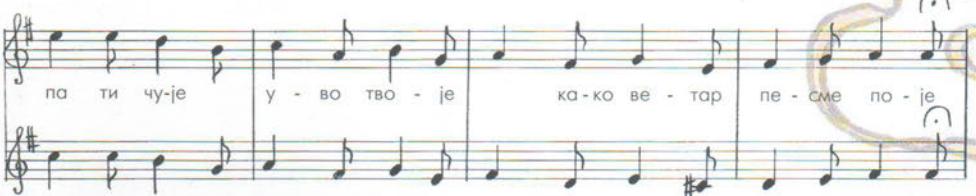
Rubato

Moderato

1. строфа

рефрен

2. строфа

Moderato

слушни тада

МНО - ге тај - не то - га скла - да што у пес - ми тој се ро - је

у - сред но - ћи и сред дне - ва од њег' лиш - ће

по - дрх та - ва где ја - бу - ка ста - ра спа - ва ве - тар ви - ди

МНО - ге ства - ри и свет но - ви и свет ста - ри

рефрен

ве - тар ви - ди МНО - ге ства - ри и свет но - ви и свет ста - ри

у - сред но - ћи и сред дне - ва о лъу - ба - ви ве - чно пе - ва

3. строфа
Moderato

Mosso

